

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Tomáše Herce v právní věci žalobce: **Ing. P. H.**, zast. Mgr. Lukášem Kulhánkem, advokátem se sídlem Na Cihelnách 9, Jaroměř, proti žalovanému: **Krajský úřad Královehradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245/2, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2023, č. j. KUKHK-6895/UP/2022 (Sv), za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Ředitelství silnic a dálnic**, se sídlem Na Pankráci 546/56, Praha 4, zast. JUDr. Ing. Milošem Olíkem, Ph.D., LL.M, FCI Arb., advokátem se sídlem Na Pankráci 1683/127, Praha 4, **II) Město Dvůr Králové nad Labem**, se sídlem náměstí T. G. Masaryka 38, Dvůr Králové nad Labem, **III) Městys Choustníkovo Hradiště**, se sídlem Choustníkovo Hradiště 102, **IV) Obec Hajnice**, se sídlem Hajnice 109, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 10. 2023, č. j. 39 A 3/2023-142,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 2. 2023, č. j. KUKHK-6895/UP/2022 (Sv), k odvolání žalobce částečně změnil (vypustil podmínku č. 75), v zásadě však potvrdil výrok I. územního rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem (dále též „stavební úřad“) ze dne 26. 11. 2021, č. j. MUDK-VÚP/73288-2021/bre 33012-2018. Tímto územním rozhodnutím stavební úřad na žádost Ředitelství silnic a dálnic ČR (dále jen „žadatel“ nebo „OZNŘ I.“) výrokem I. rozhodl o umístění stavby s názvem „D11 1108 Jaroměř-Trutnov, DÚR, IČO“ (dále jen „posuzovaná stavba“) na vyjmenovaných katastrálních územích podle § 79 a § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Výrokem II. stavební úřad rozhodl o kácení dřevin.

[2] Žalobce je vlastníkem několika pozemků v k. ú. X v blízkosti stavebního záměru a proti uvedenému rozhodnutí podal žalobu.

[3] Krajský soud se nejprve zabýval námitkou nezákonnosti závazného stanoviska ministra životního prostředí ze dne 14. 12. 2022, č. j. MZP/2022/430/357, kterým bylo potvrzeno závazné stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 21. 4. 2021, č. j. MZP/2020/710/3156. Toto závazné stanovisko se týkalo ověření změn při posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí a bylo vydáno podle § 9a odst. 6 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů“). Podle tohoto ustanovení musí oznamovatel nejdříve 90 dnů před podáním žádosti o zahájení navazujícího řízení, nejpozději však v den podání žádosti o zahájení navazujícího řízení, předložit příslušnému úřadu, který vydal stanovisko, dokumentaci pro příslušné navazující řízení včetně úplného popisu případných změn oproti záměru, ke kterému bylo vydáno stanovisko, a to v rozsahu části nebo etapy záměru, která je předmětem navazujícího řízení. Žalobce poukázal na to, že ministr sice shledal nedodržení požadavku vyplývajícího z § 9a odst. 6 zákona o posuzování vlivů, tedy lhůty pro podání žádosti a dokumentace pro příslušné navazující řízení, toto pochybení však nepokládal za zásadní a nezpůsobilo zamítnutí žádosti nebo vydání nesouhlasného stanoviska. Krajský soud nepřisvědčil žalobcově námitce, že byl takový postup nezákonný. Nejprve se sice ztotožnil s tím, že nedodržení lhůty podle § 9a odst. 6 zákona o posuzování vlivů vede ke vzniku vyvratitelné domněnky nepředání požadovaných podkladů. Následně však nepřisvědčil žalobci, že má nedodržení této lhůty bez dalšího za následek zastavení navazujícího řízení, neboť takový důsledek nevyplývá ani z citovaného ustanovení, ani ze stavebního zákona. Na situaci podle názoru krajského soudu nelze automaticky aplikovat ani § 94d odst. 3 stavebního zákona, který dopadá na situace, kdy k žádosti o územní rozhodnutí není přiložena podstatná dokumentace, takže žádost vůbec nelze projednat. Krajský soud se naopak ztotožnil se žalovaným, že účelem lhůty podle § 9a zákona o posuzování vlivů je zejména zabránit předkládání neaktuálních podkladů. Pokud by tedy žadatel požádal o verifikační stanovisko ke změnám ve lhůtě delší než 90 dnů od podání žádosti o zahájení navazujícího řízení, bylo by namísto toto řízení zastavit. Naopak, pokud je podána nejprve žádost o zahájení navazujícího řízení, a prakticky bezprostředně na to žádost o verifikační stanovisko, jak tomu bylo v posuzované věci, jde sice o pochybení, ale striktní postup požadovaný žalobcem by vedl skutečně jen k formálnímu důsledku, tedy k zastavení řízení a opětovnému podání žádosti. Jedná se tedy o chybu, která neměla vliv na zákonnost rozhodnutí a která žalobce nezasáhla v jeho veřejných subjektivních právech nebo v jeho právní sféře.

[4] Krajský soud rovněž konstatoval, že se žalovaný vypořádal s námitkami týkajícími se změny trasy záměru a že k posouzení některých námitk nebyl příslušný, a tedy nepochybil, když se jimi odmítl zabývat. Dále poukázal na to, že žalobce v žalobě k řadě námitk neuvedl, čím jej tvrzená nezákonnost zasáhla v právech. Žalobce není dotčenou veřejností podle § 3 písm. i) bod 2 zákona o posuzování vlivů (tzv. spolky na ochranu životního prostředí) a jeho postavení v řízení se odvíjí od dotčení jeho práv v územním (navazujícím) řízení.

[5] Krajský soud neshledal jako důvodnou ani žalobní námitku týkající se seznámení s podklady. Ze skutečnosti, že žalobce vznesl námitky vůči závaznému stanovisku Krajské hygienické stanice se sídlem v Hradci Králové ze dne 18. 2. 2019, č. j. KHSHK

pokračování

05021/2019/HOK.HK/Ze, je zřejmé, že jeho elektronické nezveřejnění mu nezabránilo se s ním seznámit. Negativní zásah do jeho práv je tak vyloučen. K nenařízení veřejného projednání poté, co byly předloženy další podklady pro rozhodnutí, krajský soud konstatoval, že v případě doplnění žádosti (nebo její změny) judikatura připustila buď opakované veřejné ústní jednání nebo umožnění účastníkům řízení uplatnit námitky (a veřejnosti připomínky) jinou formou. Tyto požadavky byly naplněny.

[6] Žalobce dále namítal, že mu nebyla učiněna nabídka protihlukových stěn v prvostupňovém řízení, ale až v řízení odvolacím, navíc tyto stěny neměly být umístěny v koruně svahu, jak požadoval, ale v patě svahu. Proto nabídku nepřijal. K účastníkům řízení nebylo přistupováno stejně, protože protihluková opatření byla přijata tam, kde nejsou zapotřebí, u žalobce však nikoliv. Krajský soud ověřil, že k vzájemné dohodě mezi žalobcem a žadatelem nedošlo. Žalovaný proto postupoval podle potvrzujícího závazného stanoviska Ministerstva zdravotnictví ze dne 3. 8. 2022, č. j. MZDR 11231/2022-9/OV, jehož podkladem bylo mj. „Dodatečné hlukové posouzení D11, úsek 1108 (X)“ z června 2022 (dále jen „dodatečné hlukové posouzení“) vztahující se k žalobcovu domu na adrese X, a tedy nedošlo k žádnému pochybení.

[7] Žalobce také namítl podjatost žalovaného, protože se do smírného řešení zapojil hejtman Královéhradeckého kraje, který na jednání dne 9. 2. 2023 deklaroval zájem kraje na dokončení dálnice. Námitce podjatosti krajský soud rovněž nepřisvědčil, neboť byla podána opožděně, a kromě toho žalobce netvrdil a neprokázal, že by měl mít hejtman zájem na věci.

[8] Žalobce dále zpochybnil hlukovou studii zpracovanou v říjnu 2016, doplněnou v prosinci 2017 a aktualizovanou v listopadu 2018, která podle něj neodpovídá nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení č. 272/2011 Sb.“). Pro její nepřezkoumatelnost není zřejmé, zda výpočty byly provedeny v souladu s tímto nařízením, a navíc neobsahuje zohlednění povětrnostních vlivů. Posouzení místních podmínek a zohlednění povětrnostních vlivů neobsahuje podle něj ani dodatečné hlukové posouzení. Ani s touto žalobní námitkou se krajský soud neztotožnil. Hluková studie se naopak na nařízení vlády č. 272/2011 Sb. a na zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“), odkazuje a vychází z nich. Dodatečné hlukové posouzení bylo zpracováno pro účely posouzení žalobcových odvolacích námitek proti závaznému stanovisku krajské hygienické stanice. Ministerstvo zdravotnictví v potvrzujícím závazném stanovisku ze dne 3. 8. 2022 uvedlo metodu výpočtu akustických hodnot a postup užitý v hlukové studii shledalo správným. Vyjádřilo se rovněž k užití metodě a akustickým výpočtům. Samotné dodatečné hlukové posouzení sice toto vysvětlení neobsahuje, což však nevede k jeho nepřezkoumatelnosti s ohledem na důvod jeho zpracování a kontext s potvrzujícím závazným stanoviskem Ministerstva zdravotnictví, ze kterého je zřejmá metoda i postup výpočtu, který Ministerstvo zdravotnictví posoudilo a shledalo správným z odborného hlediska. Krajskému soudu nepřislušelo posuzovat odbornou stránku závazného stanoviska, neboť k tomu nemá potřebné znalosti.

[9] Krajský soud se rovněž zabýval otázkou „pohody bydlení“ a „kvality prostředí“. Z judikatury NSS dovodil, že překročení stanovených technických limitů nezakládá automaticky narušení kvality prostředí. Přesto nelze odhlížet od základního předpokladu, že normy o obecných požadavcích na výstavbu svým obsahem odrážejí požadavky na kvalitu prostředí. Jsou-li tedy tyto normy dodrženy, lze předpokládat, že budou splněny

i požadavky na kvalitu prostředí. Pokud má proto v posuzované věci umístění dálnice způsobit mírné zhoršení zvukové zátěže na jednotlivých výpočtových bodech umístěných u žalobceva rodinného domu a jeho zahrady, ovšem stále při současném zachování nižší než nejvyšší hodnoty požadované příslušnou normou, lze změnu kvality prostředí považovat za únosnou. Žalobce nepředestřel žádnou argumentaci, která by v tomto případě odůvodňovala jiný výklad, a nepředložil žádné odborné posouzení, které by tuto argumentaci podporovalo, a to ani ke zmiňovaným místním podmínkám, které mají být zcela specifické (žalobce neuvádí, v čem) a které údajně nebyly zohledněny. Námitka porušení kvality prostředí, resp. dříve pohody bydlení, tak rovněž nebyla důvodná. Krajský soud souhlasil s žalovaným, že námitky ohledně umístění koridoru pro stavbu dálnice jako veřejně prospěšné stavby měl žalobce primárně uplatnit v řízení o přijetí Zásad územního rozvoje Královéhradeckého kraje. Jejich uplatnění v nynějším řízení brání § 89 odst. 2 stavebního zákona.

[10] Dále krajský soud neshledal důvodnými rovněž námitky, které se týkaly potenciálního pochybení žalovaného při seznámení účastníků řízení s podklady rozhodnutí a jejich vyhodnocením. V oznámení o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí ze dne 20. 12. 2022 nebyly totiž podle žalobce uvedeny všechny podklady, neboť chybělo dodatečné hlukové posouzení. Krajský soud ve správním spise ověřil, že dne 20. 12. 2022 žalovaný veřejnou vyhláškou oznámil možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Toho žalobce využil a dne 23. 1. 2023 podal vyjádření k podkladům. V něm vznesl námitky jak k závaznému stanovisku Ministerstva zdravotnictví včetně hlukové studie, tak k závaznému stanovisku Krajského úřadu Královéhradeckého kraje. Dodatečné hlukové posouzení bylo podkladem pro toto závazné stanovisko, které jej citovalo, komentovalo a na jeho základě se vyjadřovalo k žalobcovým námitkám proti prvostupňovému závaznému stanovisku. Výklad žalobce, požadujícího *de facto* odvolací přezkum změnového stanoviska nadřízeného orgánu, by vedl k zacyklení řízení.

[11] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce nedostatečného posouzení obslužnosti žalobcových pozemků. Poukázal na to, že stavební úřad vyšel ze stávající situace, kdy jsou pozemky sdruženy do jednoho dílu půdního bloku propachtovaného společností Zemědělská, a.s. Přesto jsou navrženy účelové komunikace pro jejich obslužnost, včetně mostu. Krajský soud dále zjistil, že dálnice bude zasahovat do pozemků žalobce pouze v okraji (konkrétně u pozemků p. č. XA a XB) a bude zabírat celý pozemek p. č. XC, který je velmi malý. Dálnice žalobcovy pozemky nikde neprotíná a nepůsobí jejich nedosažitelnost přes hradbu, kterou vytvoří. Proti tomu, že v této části budou pozemky předmětem výkupu, žalobce nic nenamítal. Navíc k žalobcovým pozemkům již dnes nevede obslužná polní cesta. Tuto situaci však nelze řešit tím, že by v řízení o umístění stavby bylo po žadateli vyžadováno zajištění neexistující obslužnosti.

[12] Krajský soud se rovněž neztotožnil se žalobními námitkami směřujícími do údajného pochybení ohledně zásahu do prameniště a mokřadu Hajnického potoka. Žalobce své námitky blíže nespecifikoval a nijak ani neprokázal, že by se ho takový zásah měl dotýkat.

[13] Závěrem krajský soud zamítl jako nedůvodné další žalobní námitky týkající se nerovného přístupu k účastníkům řízení.

II. Obsah kasační stížnosti žalobce a vyjádření žalovaného, OZNŘ I. a OZNŘ II. k ní

pokračování

[14] Žalobce [dále jen „stěžovatel“] napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podřazených pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[15] Podle stěžovatele dochází k nerovnému postavení účastníků sporu. Z napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud chtěl žalobu zamítnout, a ačkoliv v některých námitkách přisvědčil stěžovateli, nakonec s poukazem na nedostatečné dotčení jeho sféry žalobu zamítl. Stěžovatel považuje státní orgány za velmi benevolentní při posouzení dodržení právních předpisů ze strany žadatele i při hodnocení zákonnosti procesního postupu jednotlivých orgánů. Dotčení stěžovatelových subjektivních práv je však evidentní a vyplývá ze samotné podstaty žaloby i z charakteru jednotlivých námitek. V blízkosti stěžovatelova bydliště povede dálnice, která bude mít vliv na hluk v jeho bydlišti. Výhrady krajského soudu k nedostatečnému tvrzení subjektivních práv připomínají reakci, že pokud někdo namítá, že mu „dodavatel elektřiny v nočních hodinách vypnul elektřinu, je tvrzení nedostatečné, protože stěžovatel explicitně neuvedl, že se to dotklo jeho práv tím, že si nemohl doma svítit a musel být potmě.“ Krajský soud nevypořádal všechny námitky, stejně jako žalovaný, a to s chybným poukazem na nedostatek tvrzení o zasažení stěžovatelových subjektivních práv. Krajský soud stěžovatele nevyzval k odstranění vad podání podle § 37 odst. 5 s. ř. s. Již ve vztahu k vypořádání námitek nedodržení lhůty podle § 9a zákona o posuzování vlivů je ale zřejmé, že krajský soud byl zcela benevolentní ke správním orgánům, a naopak příliš přísný ke stěžovateli. Pokud by došlo k zastavení řízení a opětovnému podání žádosti, pak by měl stěžovatel více času na zajištění relevantních podkladů, jejichž nepředložení je mu též vytýkáno. Závěry soudu jsou formalistické.

[16] Podle stěžovatelova názoru byla jednání o dohodě a smírném řešení vylíčena jednostranně. Správní orgány nenavrhly dostatečná protihluková opatření, a ačkoliv byl stěžovatel otevřený k jednání, nabízené varianty nesklýbaly garanci skutečného řešení. Stěžovatel už v žalobě a ve správním řízení namítal nedostatečnost hlukové studie, konkrétně absenci meteorologických dat nezahrnutých do výpočtu a specifík lokality, což bylo v průběhu řízení namítáno i obcí Hajnice, dále namítal nezahrnutí těchto skutečností ani do dodatečného hlukového posouzení a upozornil na budování protihlukových stěn, které však chrání druhou stranu dálnice, čímž se potvrzuje předpoklad zvýšeného hluku v území. Hlukové studie byly vypracovány bez znalosti území, tzv. „od stolu“, a není zřejmé, z čeho vycházely.

[17] Stěžovatelova obava o zásah do pohody bydlení je umocněna také tím, že se v posledních dvou letech v hojně medializovaných případech ukazuje, že měření v průběhu územního či stavebního řízení neodpovídá realitě, která se ukazuje po zahájení provozu. Stěžovatel odkazuje na několik internetových článků, které se touto otázkou zabývají.

[18] S právě uvedeným souvisí i námitka týkající se pochybení žalovaného při seznámení s podklady pro rozhodnutí, kdy nebylo stěžovateli sděleno, že součástí spisu je i dodatečné hlukové posouzení, jež navíc nebylo ve spisu založeno. Bylo-li toto posouzení doplněno do spisu až po prostudování podkladů pro rozhodnutí, svědčí to jednak buď o pochybení při vedení spisu, nebo o snaze jej před stěžovatelem zamlčet. Navíc neposkytnutí nového poučení o možnosti prostudovat podklady pro rozhodnutí bylo zásadním zásahem do stěžovatelových práv podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Krajský soud sice označil za klíčové, že se stěžovatel na základě své vlastní aktivity s podklady pro rozhodnutí dodatečně seznámil,

takže se nic nestalo. To však není pravda. Pokud by byl stěžovatel řádně informován, napadené rozhodnutí žalovaného by bylo vydáno později, a stěžovatel by tak měl více času na přípravu svých námitek, případně na pořízení vlastní hlukové studie.

[19] Stěžovatel rovněž nesouhlasí s tím, že se mohl proti umístění dálnice bránit již v řízení o schválení územně plánovací dokumentace a v době schválení Zásad územního rozvoje Královéhradeckého kraje. Pokud by mělo být těžiště těchto námitek již v řízení o schvalování územně plánovací dokumentace, v jehož rámci nejsou k dispozici hlukové studie, měl by se každý účastník preventivně bránit proti rozhodnutí, jehož dopady nelze předem posoudit.

[20] Krajský soud rovněž chybně předjímá, že stěžovatelovy pozemky budou neustále propachtovány, a tudíž není nutné řešit obslužnost pozemků jednotlivě. Stěžovatel však chce, aby na těchto pozemcích hospodařil jeho syn, až dosáhne zletilosti. Je tedy třeba obslužnost pozemků vyřešit. Krajský soud se rovněž nezabýval námitkou, že v důsledku stavby dálnice se stěžovatelovy pozemky stanou zčásti cestou zajišťující nezbytnou komunikační potřebu pro přístup k pozemkům jiných vlastníků. S touto námitkou se však krajský soud nevypořádal, a zatížil tak svůj rozsudek nepřezkoumatelností.

[21] Hrozící zásah do mokřad Hajnického potoka také představuje zásah do stěžovatelových subjektivních práv, neboť se jedná o místní ekosystém v oblasti, kde bydlí. Rovněž nevypořádáním této námítky zatížil krajský soud svůj rozsudek nepřezkoumatelností.

[22] Žalovaný ve vyjádření navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Poukázal na to, že od podání žádosti o územní rozhodnutí po jeho vydání uplynuly tři roky a více než rok trvalo odvolací řízení. Stěžovatel měl tedy dostatek času na obstarání důkazů či uplatnění svých námitek. K námitce podjatosti týkající se snahy hejtmana o smírné řešení věci žalovaný připomněl, že není žádný náznak, že by hejtman nějakým způsobem zasahoval do odvolacího řízení. Problematika hlukové zátěže bude následně ještě řešena ve stavebním řízení, jak vyplývá ze závazných stanovisek orgánů veřejného zdraví. Žalovaný rovněž neshledává, že by pochybil ve vedení spisu a při oznámení o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí ze dne 20. 12. 2022. Žalovaný se stěžovatelem komunikoval a některé dokumenty mu nad rámec své povinnosti zaslal na jeho soukromou e-mailovou adresu. Se získanými podklady měl stěžovatel možnost se seznámit dne 12. 1. 2023. K námitce týkající se dopravní obslužnosti žalovaný uvádí, že umístěním stavby dálnice D11 se nijak nezmění právní stav pozemků a stěžovatel nemůže očekávat, že by tento stav byl měněn v jeho prospěch, když pozemky nemají již nyní zajištěnou dopravní obslužnost. Žalovaný proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

[23] Osoba zúčastněná na řízení I. navrhla zamítnutí kasační stížnosti. Podle jejího názoru krajský soud postupoval nestranně a správně, když žalobu zamítl. Skutečnost, že může mít stavba vliv na stěžovatelovu právní sféru, vedla k tomu, že se stal účastníkem řízení. Stěžovatel měl zároveň dost času na seznámení se s podklady a uplatnění svých vyjádření a námitek. Krajský soud se se stěžovatelovými námitkami dostatečně vypořádal. Rovněž otázka hlukové studie byla posouzena řádně, stěžovatel nepředložil žádné dokumenty, které by byly schopné zpochybnit její závěry. Zároveň neexistuje právo na bezvýjimečné zachování poměrů v daném území. Otázka obslužnosti pozemků byla též posouzena řádně. Dálnice D 11 nebude protínat stěžovatelovy pozemky, jak lze ostatně vyčíst z přiložené

pokračování

mapy. Podle ní jsou již nyní pozemky sdruženy v jeden celek. Počítá se navíc s vybudováním nové cesty, která umožní napojení na stávající polní cestu. Ta umožní všem vlastníkům dostat se na svůj pozemek, aniž by omezila stěžovatele v jeho vlastnickém právu. Stavba zasahuje pouze do dvou stěžovatelových pozemků, které od něj budou vykoupěny. V souvislosti se stavbou je rovněž počítáno s komplexními pozemkovými úpravami.

[24] Osoba zúčastněná na řízení II. rovněž navrhla ve svém vyjádření ke kasační stížnosti, aby NSS kasační stížnost zamítl. Podle jejího názoru stěžovatel pouze polemizuje se závěrem krajského soudu, že neunesl své břemeno tvrzení a důkazní. I kdyby bylo možno z obsahu kasační stížnosti dovodit, že stěžovatel své námitky konkretizuje, jednalo by se již o nepřijatelné novum, k němuž by NSS nemohl přihlídnout. Stejně tak je chybný stěžovatelův názor, že měl být vyzván k doplnění žaloby podle § 37 odst. 5 s. ř. s.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[25] Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[26] Kasační stížnost není důvodná.

III.A K námitce nepřezkoumatelnosti

[27] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS nejprve tímto důvodem a pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod (viz např. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Dle stěžovatele je napadený rozsudek nepřezkoumatelný z několika důvodů. Nejprve spatřuje jeho nepřezkoumatelnost v tom, že se krajský soud nevypořádal s některými jeho žalobními námitkami, které neobsahovaly dostatečná tvrzení o zásahu do veřejných subjektivních práv.

[28] NSS však rozsudek nepřezkoumatelným neshledal. Krajský soud ke všem námitkám zaujal jasné stanovisko a vysvětlil, z jakých důvodů stěžovateli nepřisvědčil, stěžovatel ostatně s argumenty krajského soudu v kasační stížnosti věcně polemizuje. Nepřezkoumatelnost nemůže založit ani fakt, že krajský soud vícekrát poukázal na to, že stěžovatel netvrdil a nedoložil, jaký vliv mohlo mít namítané pochybení správních orgánů na jeho veřejná subjektivní práva. O dotčení veřejných subjektivních práv jako podmínce pro úspěch ve věci NSS pojedná níže, k námitce nepřezkoumatelnosti stačí poukázat na to, že se krajský soud dostatečně vypořádal se žalobními námitkami.

[29] Stěžovatel spatřoval nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku rovněž v tom, že se krajský soud nevypořádal s tím, že není zajištěna obslužnost jiných pozemků, jejichž majitelé či uživatelé budou muset využívat jeho pozemek k tomu, aby se dostali ke svým pozemkům. Stěžovatel však ani v žalobě neuvedl, jakých pozemků se tato komplikace týká. Je pravda, že krajský soud na tuto žalobní námitku výslovně nereagoval. Z kontextu celého rozsudku je však zřejmé, že ji pokládá za nedůvodnou, neboť v bodě 77. výslovně uvedl: „Dále krajský soud v situačním výkresu ověřil, že k žalobcovým pozemkům již dnes nevede obslužná polní cesta. Tato situace zřejmě nyní nevadí právě proto, že pozemky jsou sdruženy

a obhospodařovány jednotně, bez ohledu na jejich vlastnictví, a takto je lze obsluhovat. Pokud by však propachtovány nebyly, žalobce by již nyní musel jejich obslužnost řešit, protože ji zajištěnou nemá. To, že žalovaný vycházel ze stavu propachtovanosti pozemků, proto nemohlo situaci žalobce nijak změnit, resp. zhoršit. V každém případě se změnou v území vlivem stavby dálnice situace žalobce nijak nezmění v tom smyslu, že by byl zrušen stávající přístup, protože takový přístup již nyní chybí. Což konečně i žalobce sám uvádí v poukazu na chybějící polní cesty. Tuto situaci však nelze řešit tím, že v řízení o umístění stavby je po žadateli o umístění vyžadováno zajistit neexistující obslužnost, neboť žalobci v tuto chvíli nesvědčí žádné právo, které by bylo umístěním stavby dálnice dotčeno.“ Z vypořádání krajského soudu je tak zřejmé, že pokud stěžovatel myslel na vlastníky pozemků, které jsou v současné době propachtovány a obhospodařovány jako celek, pak již před umístěním povolovaného záměru nejsou v území dostatečné komunikace k obhospodařování všech pozemků. Jestliže měl stěžovatel na mysli jiné vlastníky jiných pozemků, měl je v žalobě dostatečně konkretizovat. Jelikož tak neučinil a jeho tvrzení bylo v žalobě učiněno jen v obecné rovině, nepochybil krajský soud, pokud se s touto žalobní námitkou nevypořádal konkrétněji. Rozsudek krajského soudu proto není ani z tohoto důvodu nepřezkoumatelný.

[30] Posledním důvodem, pro který pokládá stěžovatel napadený rozsudek za nepřezkoumatelný, je namítané nevypořádání jeho námitky týkající se Hajnického potoka. Krajský soud se však s touto žalobní námitkou vypořádal, když v bodě 80. uvedl, že *„žalobce neuvedl, jakým způsobem se vytýkané pochybení ohledně zásahu do prameniště Hajnického potoka a nedostatků v závazném stanovisku, které ani nespecifikuje, a které podle něj svědčí o nedostatečné ochraně přirozených přírodních a vzácných lokalit a zadržování vody v krajině, dotkly jeho práv.“* Krajský soud tedy shledal, že stěžovatel netvrdil a nedoložil zásah do svých veřejných subjektivních práv, a z tohoto důvodu námitku zamítl. Není tedy pravdou, že by byl jeho rozsudek nepřezkoumatelný.

[31] NSS tedy shledal rozsudek krajského soudu přezkoumatelným a přistoupil k přezkumu kasačních námitek podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

III.B K námitce nerovného zacházení a povinnosti tvrzení

[32] Stěžejní námitkou, která prostupuje celou kasační stížností, je stěžovatelův nesouhlas s argumentem krajského soudu, že u řady námitek nedostal své povinnosti tvrdit a doložit zásah do svých veřejných subjektivních práv. NSS proto nejprve vypořádá v obecné rovině tuto stěžovatelovu námitku.

[33] V rámci správního soudnictví podléhá řízení o nezákonnosti správního rozhodnutí zásadě dispoziční, jak vyplývá z § 75 odst. 2 s. ř. s., dle kterého soud přezkoumává výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Uvedení žalobních bodů je jednou z náležitostí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.) obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Neuplatní-li žalobce ve lhůtě pro podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu alespoň jeden žalobní bod tak, aby jeho žaloba byla projednatelná, soud žalobu odmítne podle § 37 odst. 5 s. ř. s. (srov. k tomu rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017-31, č. 3733/2018 Sb. NSS, bod 64).

pokračování

[34] Kvalita žalobních námitek navíc předurčuje kvalitu jejich vypořádání a není povinností ani oprávněním soudu za účastníka řízení domýšlet jeho argumentaci. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu a přebíral by roli advokáta (srov. např. rozsudky NSS ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016-26, či ze dne 21. 5. 2018, č. j. 7 As 128/2018-17). Jedná se o odraz dispoziční zásahy, kterou je řízení před správními soudy ovládáno. Po žalobci není požadována znalost právních předpisů, musí však konkrétně vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Požadavky na obsahové vymezení žalobních bodů mají zaručit také rovnost procesních stran v řízení, neboť umožňují druhé straně seznat, k čemu se má vlastně vyjádřit. V případě, že žalobce vznesl v žalobě pouze obecné námitky vycházející z představy, že je evidentní, v čem spočívá zásah do jeho práv, případně takový zásah popíše pouze obecně, jde to k jeho tíži. Soudy nejsou povinny ani oprávněny za žalobce dotvářet příliš obecné žalobní námitky. Tím by porušily nejenom jednu ze základních zásad správního soudnictví, tj. zásadu dispoziční, ale rovněž by porušily zásadu rovnosti účastníků řízení, kterou se sám stěžovatel v řízení několikrát zaštiťoval a kterou zmiňuje s ohledem na postup krajského soudu.

[35] Pro přiléhavost a přehledné shrnutí ustálené judikatury lze k těmto závěrům odkázat na rozsudek NSS ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 102/2018-25: *„Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem i v tom, že kvalita žaloby předurčuje kvalitu rozsudku krajského soudu, přičemž nebylo povinností soudu ani vyzývat stěžovatelku k hlubší konkretizaci žalobních bodů. Řízení před správními soudy je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Je-li tedy žaloba kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. (...) Stěžovatelka přitom v žalobě uplatňovala řadu námitek pouze obecně. I námitky stran pohody bydlení byly obecné. Stěžovatelka v žalobě de facto namítala, že se správní orgány pohodou bydlení dostatečně nezabývaly, a obecně poukazovala na emise ze stavby, resp. na specifickou danou lokalitu. Nelze proto vytýkat krajskému soudu, že se námitkami zabýval pouze v takto předestřené rovině.“*

[36] Proto neobstojí ani stěžovatelovo přesvědčení, že jej měl krajský soud vyzvat k odstranění vad podání s odkazem na § 37 odst. 5 s. ř. s. Výzva podle uvedeného ustanovení se použije v případě, že je podání vadné, tj. neobsahuje všechny stanovené náležitosti (např. neobsahuje ani jeden projednatelný žalobní bod) nebo je nesrozumitelné či neurčité. To však nebyl stěžovatelův případ. Jeho žaloba obsahovala projednatelné (ač částečně obecné) žalobní body, a tudíž nebylo poučení podle § 37 odst. 5 s. ř. s. namístě.

[37] Jak již NSS uvedl výše, správní soudy poskytují ochranu veřejným subjektivním právům. Žalobce tak může namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou je zasažen ve svých právech, a tento zásah je povinen tvrdit (srov. např. rozsudky NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001-67, č. 379/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 21. 5. 2008, č. j. 4 Ans 9/2007-197, č. 1717/2008 Sb. NSS). Podmínkou úspěchu žaloby a zrušení žalobou napadeného rozhodnutí je zjištění tvrzeného zásahu do žalobcových práv nezákonností posuzovaného rozhodnutí. Kontrola veřejné správy je totiž soudy poskytována pouze prostřednictvím ochrany veřejných subjektivních práv, k níž jsou soudy ve správním soudnictví povolány (§ 2 s. ř. s.). Nikoliv každá nezákonnost rozhodnutí tak vede k jeho zrušení, nýbrž jen ta, která žalobce zasáhla v jeho veřejných subjektivních právech nebo v jeho právní sféře.

[38] Krajský soud dospěl u většiny stěžovatelových námitek k závěru, že stěžovatel netvrdil, jak ho mohlo případné pochybení zasáhnout v jeho veřejných subjektivních právech. Stěžovatel s tímto názorem nesouhlasí a je toho názoru, že tento zásah zakládá již pouhá okolnost, že se jedná o stavbu dálnice blízko jím vlastněné nemovitosti. S tímto názorem se však NSS neztotožňuje. Pokud by NSS přistoupil na stěžovatelovu argumentaci, pak by dotčení vlastníci u jakýchkoliv stavebních záměrů byli se svými žalobami úspěšní, pokud by prokázali jakékoliv sebemenší pochybení správních orgánů. Tak tomu však podle výše citované judikatury rozhodně není. Stěžovatel byl účastníkem správního řízení právě proto, aby mohl hájit svá práva. V žalobě tak musí tvrdit, jak bylo zasaženo do jeho veřejných subjektivních práv pochybením správních orgánů.

[39] Nyní se NSS bude zabývat postupně jednotlivými kasačními námitkami.

III.C Nedodržení lhůty podle § 9a zákona o posuzování vlivů

[40] Stěžovatel namítal, že je rozhodnutí žalovaného nezákonné, neboť nebyla při vypracování závazného stanoviska Ministerstva životního prostředí ke změnám ze dne 21. 4. 2021, č. j. MZP/2020/710/3156, dodržena lhůta podle § 9a odst. 6 zákona o posuzování vlivů. Podle tohoto ustanovení *nejdříve 90 dnů před podáním žádosti o zahájení navazujícího řízení, nejpozději však v den podání žádosti o zahájení navazujícího řízení, předloží oznamovatel příslušnému úřadu, který vydal stanovisko, dokumentaci pro příslušné navazující řízení včetně úplného popisu případných změn oproti záměru, ke kterému bylo vydáno stanovisko, a to v rozsahu části nebo etapy záměru, která je předmětem navazujícího řízení. (...) Pokud nebyly dokumenty podle věty první předány ve stanovené lhůtě, má se za to, že nebyly předány.* (zvýraznění přidal NSS)

[41] Ověřovací stanovisko, upravené citovaným ustanovením, které umožňuje využít i letité výsledky posouzení vlivů na životní prostředí, je především *ad hoc* specifickým nástrojem, nikoliv standardní součástí procesu posuzování vlivů na životní prostředí. Jeho účelem je ověření, že stanovisko vydané podle předchozí právní úpravy vyhovuje aktuálním zákonným požadavkům. Verifikační závazné stanovisko, které je vydáváno podle § 9a odst. 6 zákona o posuzování vlivů (tzv. *coherence stamp*), pak především ověřuje, že nedošlo ke změnám záměru oproti záměru posuzovanému v procesu EIA, které by mohly mít významný negativní vliv na životní prostředí, a tedy zda případně ob stojí vydané stanovisko EIA toliko ve vztahu k části záměru, kterou předložil stavebník do navazujícího řízení (viz rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2021, č. j. 1 As 236/2018-86, č. 4292/2022 Sb. NSS, či Bahýřová, L., Kocourek, T., Vomáčka, V.: *Zákon o posuzování vlivů na životní prostředí. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, str. 85).

[42] Důvodová zpráva k zákonu č. 326/2017 Sb., kterým byl do zákona o posuzování vlivů vložen § 9a odst. 6, uvádí: „Poslední úpravou je pak za účelem zajištění právní jistoty nahrazení dosavadního institutu nevýdávání závazného stanoviska v případech, kdy nedošlo ke změnám, jež by mohly mít významný negativní vliv na životní prostředí a jež by tudíž vyžadovaly provedení zjišťovacího řízení, výslovným souhlasným závazným stanoviskem. V souhlasném závazném stanovisku bude mít příslušný úřad nově možnost reflektovat změny záměru a případně i určit, které podmínky stanoviska EIA se staly v důsledku jiných změn záměru (tj. takových změn, které nejsou tak závažné, aby odůvodňovaly vydání nesouhlasného závazného stanoviska) neproveditelnými. Praxe ukázala, že v celé řadě záměrů došlo k nepodstatným změnám, mnohdy pozitivním z hlediska vlivů na životní prostředí, v důsledku

pokračování

kterých nebylo možno splnit některé podmínky stanoviska EIA, a otázku bylo nutno řešit prostřednictvím odstranění rozporů podle § 136 odst. 6 správního řádu. Za účelem předcházení těmto situacím bude mít příslušný úřad možnost identifikovat podmínky, které se v důsledku změny záměru staly nerealizovatelnými. Pro případ potřeby je explicitně zakotvena možnost součinnosti s příslušnými dotčenými orgány, tedy zpravidla těmi, jejichž požadavky byly ve stanovisku EIA zahrnuty nebo jejichž gesce se daná podmínka týká.“

[43] Institut tzv. verifikace spočívá tedy v ověření shody mezi záměrem posuzovaným procesem EIA a tímtež záměrem v podobě, která je předmětem navazujícího řízení. Citovaným ustanovením § 9a odst. 6 zákona o posuzování vlivů tak zákon zakotvil dodatečný nástroj zamezující provádění takových změn, které by mohly mít významný negativní vliv na životní prostředí, a přitom nebyly posouzeny ve fázi EIA. Na základě předložené dokumentace a oznámení o zahájení řízení ověřuje příslušný úřad každý záměr a soustřeďuje se na to, zda nedošlo k takové podstatné změně záměru (zejména jeho rozsahu, kapacity, technologie atd.), která by mohla mít významný negativní vliv na životní prostředí. Verifikaci provádí příslušný úřad, který k záměru vydal stanovisko EIA. Podkladem pro provedení verifikace je dokumentace pro dané navazující řízení včetně úplného popisu případných změn oproti záměru, ke kterému bylo vydáno stanovisko. Smyslem a účelem lhůty uvedené v § 9a odst. 6 zákona o posuzování vlivů tedy opravdu je, aby žádost o vydání verifikačního stanoviska, společně se všemi dokumenty, nebyla zastaralá a neaktuální. Tomu odpovídá požadavek, aby k jejímu podání nedošlo dříve než 90 dní před podáním žádosti o navazující řízení.

[44] Stěžovatel, žalovaný i krajský soud se shodují v tom, že tato lhůta k předložení dokumentů nebyla v nynějším případě dodržena, jelikož žádost o navazující řízení (tedy o umístění stavby) byla podána již dne 4. 9. 2018, zatímco žádost o vydání závazného stanoviska ke změnám, jejíž součástí byl i dokument obsahující popis změn a dokumentace pro navazující řízení, byla podána až dne 18. 10. 2018, tedy o 44 dní později. Ministerstvo životního prostředí, které závazné verifikační stanovisko vydalo, stejně jako následně žalovaný, dospělo k závěru, že toto pochybení nezpůsobuje nezákonnost závazného (verifikačního) stanoviska. Účelem lhůty uvedené v § 9a odst. 6 zákona o posuzování vlivů je totiž podle jejich názoru zejména zabránit předkládání neaktuálních podkladů. Podle jejich názoru se sice jedná o pochybení, ale stěžovatelem požadovaný postup podle § 9a odst. 6 zákona o posuzování vlivů by vedl k čistě formálnímu důsledku: zastavení řízení a opětovnému podání žádosti. Na kvalitu podkladů, kvalitu posouzení záměru, ani na rychlost a efektivnost řízení by tento postup v konečném důsledku neměl pozitivní vliv. Konkrétně ministr životního prostředí ve svém potvrzujícím závazném stanovisku ze dne 14. 12. 2022 uvedl, že podle striktního výkladu tohoto ustanovení nelze uvedený nedostatek zhojit jinak než zpětvzetím žádosti o vydání rozhodnutí v navazujícím řízení, následným podáním žádosti o posouzení změn záměru (tzv. verifikaci) a následným, nejpozději do 90 dnů, opětovným podáním žádosti o vydání rozhodnutí v navazujícím řízení. Tento postup je však namíste dodržet v případě, kdy lhůta mezi předložením žádosti o verifikaci je delší než 90 dnů od předložení žádosti o vydání rozhodnutí v navazujícím řízení, kdy je verifikační stanovisko zastaralé. Druhý případ, tedy kdy oznamovatel podá žádost o rozhodnutí v navazujícím řízení dříve než žádost o verifikaci, nemůže způsobit věcné nedostatky, naopak může být z věcného hlediska prospěšný, neboť později podaná žádost může obsahovat aktuálnější podklady. Proto ministr dospěl k závěru, že jde o pochybení formální a není namíste postupovat striktně, když toto pochybení nemůže nijak negativně, kvalitativně a věcně ovlivnit účel, pro který je závazné stanovisko ke změnám vydáváno.

[45] Stěžovatel v žalobě uvedl, že jde o procesní vadu, ale neuvedl, jak jej mohla tato vada zasáhnout na jeho veřejných subjektivních právech. V reakci na to krajský soud vyjádřil obecný souhlas s tím, že nedodržení lhůty podle § 9a odst. 6 zákona o posuzování vlivů vede ke vzniku vyvratitelné domněnky nepředání požadovaných podkladů. Krajský soud však nesouhlasil se stěžovatelovou konstrukcí, že nedodržení této lhůty má bez dalšího za následek zastavení navazujícího řízení, neboť tento důsledek nevyplývá ani z citovaného ustanovení, ani ze stavebního zákona. V bodech 11. až 13. napadeného rozsudku pak zdůraznil, že *„každou vadu rozhodnutí je nutno posuzovat z pohledu jejího vlivu na jeho zákonnost, jak tato zasáhla do subjektivních práv žalobce. Žalobce však neuvedl, čím jej tato nezákonnost zasáhla v jeho právech, resp. v jeho právní sféře. (...) Nikoliv každá nezákonnost rozhodnutí tak vede k jeho zrušení, jen ta, která žalobce zasáhla v jeho veřejných subjektivních právech nebo v jeho právní sféře. Žalobce však v žalobě neuvedl, čím jej tvrzená vada v jeho právech zasáhla. Žalobce se pouze dovolával povinnosti dodržovat lhůty, s čímž lze souhlasit; neuvedl však, jak se porušení této povinnosti ze strany ŘSD konkrétně projevilo v jeho právech. Tvrdil, že žalovaný svým postupem porušil rovnost účastníků. Svou výhradu nijak blíže nekonkretizoval a také ji udržel v rovině obecnosti. Ani toto tvrzení nelze považovat za naplnění podmínky ‚plausibilního tvrzení zkrácení na právech‘, neboť z něj nic konkrétního ve vztahu k žalobci nevyplývá.“* Žalobní námitku proto označil za nedůvodnou.

[46] Tento nedostatek potvrzuje i kasační stížnost, neboť ani zde stěžovatel neuvádí konkrétní dotčení svých veřejných subjektivních práv, jež by mohlo vyplynout z toho, že Ministerstvo životního prostředí neuplatnilo vůči OZNŘ I. fikci nepředání dokumentů, jež by plynula z poslední věty § 9a odst. 6 zákona o posuzování vlivů, a k dokumentům předloženým OZNŘ I. přihlédlo. Není z ničeho patrné, jak mohlo stěžovatelova veřejná subjektivní práva ovlivnit to, že Ministerstvo životního prostředí nepostupovalo tak, že by OZNŘ I. vyzvalo, aby nejprve stáhlo svou žádost o územní povolení a znovu podalo totožnou žádost o verifikaci a spolu s ní (či těsně po ní) totožnou žádost o územní povolení. Stěžovatel tvrdí i v kasační stížnosti pouze to, že by se tímto striktně formálním postupem, jenž by na obsahu přezkoumávaných dokumentů nic nezměnil, celé územní řízení prodloužilo, což by na něj mohlo mít ten dopad *„že by měl více času na zajištění relevantních podkladů“*.

[47] S ohledem na to, že řízení před správními orgány trvalo dohromady čtyři roky, NSS neshledal, že by byl stěžovatel krácen na svých veřejných subjektivních právech procesně vstřícným přístupem Ministerstva životního prostředí k OZNŘ I., o jejíž žádosti rozhodlo, místo aby ji po 44 dnech vyzvalo k opětovnému podání jejích žádostí v totožné podobě. Stěžovatel ani smysluplně netvrdil, v čem měl spočívat tento zásah do jeho veřejných subjektivních práv, jež mají být chráněna ve správním soudnictví. Obecný poukaz na to, že by měl více času například na vypracování hlukové studie, je s ohledem na celkovou délku řízení zcela nepřesvědčivý. Závěr krajského soudu, že meritorní posouzení verifikace nijak nezasahovalo do stěžovatelových veřejných subjektivních práv, tedy nebyl přesvědčivě zpochybněn.

III.D Námitky týkající se hlukové studie

[48] Stěžovatel dále namítal nedostatky v hlukové studii, která podle něj nezohlednila specifika místa ani meteorologická data. Krajský soud stěžovatelovy argumenty vyvrátil. Podle jeho názoru byly hluková studie i dodatečné hlukové posouzení vypracovány v souladu se zákonem.

pokračování

[49] Hluková studie je podkladem souhlasného závazného stanoviska Krajské hygienické stanice se sídlem v Hradci Králové ze dne 18. 2. 2019, č. j. KHS HK 05021/2019/HOK.HK/Ze. Tato hluková studie z října 2016, doplněná v prosinci 2017 a aktualizovaná v listopadu 2018, řeší hlukové posouzení chráněného venkovního prostoru staveb a chráněného venkovního prostředí pro nejbližší obytnou zástavbu ovlivněnou provozem na posuzovaném úseku dálnice D11 pro rok 2025 a pro rok 2040. Bylo v ní provedeno porovnání stavu v roce 2017 a v roce 2025 (plánované uvedení do provozu). Krajská hygienická stanice uvedla jako podmínku pro stavební povolení aktualizaci hlukové studie – vyhodnocení hlukové zátěže z dopravy v denní a noční době v chráněném venkovním prostoru staveb, resp. v chráněném venkovním prostoru v předpokládaném roce uvedení do provozu, včetně definitivního upřesnění parametrů všech plánovaných protihlukových opatření, a dále provedení kontrolního měření hluku z dopravy ve zkušebním provozu. Dále tuto hlukovou studii potvrdilo potvrzující závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví ze dne 3. 8. 2022. V rámci rekapitulace podkladů ministerstvo upřesnilo číslování aktualizace hlukové studie a uvedlo, že doplnění z prosince 2017 zohledňuje změnu výškového vedení trasy dálnice. Dále je zde vysvětlen postup výpočtu hluku. Podkladem pro toto závazné stanovisko je „Dodatečné hlukové posouzení D11, úsek 1108 (X)“ z června 2022, vyhodnocující hlukovou situaci u obytného objektu X (tedy domu stěžovatele). Podle ní se předpokládá, že po zprovoznění bude dálnice dominantním zdrojem hluku a na nejvíce ovlivněné fasádě bude ekvivalentní hladina akustického tlaku v denní době 48,9 dB a v noční době 44,7 dB. Hodnoty nepřekračují hygienické limity (denní doba 60 dB, noční 50 dB). Ministerstvo zdravotnictví realizaci protihlukových stěn v km 125,5 až 129,3 vpravo nenavrhlo právě z důvodu nepřekročení hygienických limitů pro hluk z provozu na dálnicích v území, kde hluk z dopravy na dálnicích převažuje nad hlukem z dopravy na ostatních komunikacích. Ministerstvo zdravotnictví rovněž uvedlo, že akustické měření bude realizováno ještě před výstavbou dálnice a též po uvedení dálnice do zkušebního provozu a v případě překročení hlukových hygienických limitů bude stavebník povinen provést protihluková opatření.

[50] Posledním dokumentem týkajícím se hluku bylo dodatečné hlukové posouzení z června 2022, doplněné v srpnu 2022 o vliv oplocení. Tato posouzení byla zpracována ve vztahu k obytnému objektu stěžovatele na adrese X. Zde byly zvoleny tři výpočtové body, k nimž byla vypočtena hladina hluku, výhledový stav pro rok 2040 ve variantě s dálnicí a bez ní. Závěr studie zní, že ve výpočtových bodech a) a b) dojde ke zvýšení hlukového zatížení vlivem výstavby dálnice, avšak vypočtené hodnoty splňují hygienické limity, které jsou pro dálnice a silnice I. a II. třídy stanoveny na 60 dB ve dne a 50 dB v noci. Konkrétně nejvyšší hodnoty v bodě a) činí 48,9/44,7 dB, v bodě b) 45,9/40 dB a v bodě c), kde je dominantním zdrojem hluku silnice II/30015, činí 46,6/39,4 dB. Bez dálnice činí tyto predikce pro bod a) 43,7/37,5 dB, pro bod b) 45,1/35,4 dB a pro bod c) 47,4/37,3 dB. V případě realizace protihlukového plotu či stěny činí tento výhled s dálnicí pro bod a) 47,8 dB (pokles o 1,1)/43,5 dB (pokles o 1,2), pro bod b) činí 45,4 dB (pokles o 0,5)/39,3 dB (pokles o 0,7). Bod c) nebyl hodnocen, neboť zde nebude dominantním zdrojem hluku dálnice.

[51] Stěžovatel tyto argumenty nijak nevyvrátil a nedoložil ani netvrdil, jaký by měla mít meteorologická data vliv na výsledek hlukové studie. V žalobě sice uváděl, že se specifika objevují už s ohledem na přenos zvuku ze silnice I. třídy, která se nachází ještě dále od jeho nemovitostí, než má být navrhovaná dálnice, nicméně toto tvrzení není ničím podloženo. Jak NSS uvedl v rozsudku č. j. 7 As 102/2018-25, žalobce při takové námitce musí předložit konkrétní podklady, nepostačují obecná tvrzení: „*Nutno dodat, že stěžovatelka v řízení*

nepředložila žádný podklad, kterým by závěry stavebního úřadu, resp. dotčených orgánů relevantně zpochybnila (např. nepředložila žádnou hlukovou či jinou studii, která by dokládala překročení hlukových či jiných limitů nad rámec mezí stanovených právními předpisy). Její argumentace je obecná a neschopná zpochybnit konkrétní podklady, o které správní orgány opřely svá rozhodnutí.“ NSS i v nyní projednávané věci shledal stěžovatelovu argumentaci obecnou. Jestliže má stěžovatel pochybnosti o správnosti měření a obává se překročení hygienických limitů, mohl si nechat zpracovat vlastní hlukovou studii. Jak NSS poznamenal výše, v budoucnu bude vypracována další hluková studie, resp. proběhne její aktualizace ve stavebním řízení. Je tedy možné, že ještě dojde ke změně odborných závěrů, a stěžovatel tak dosáhne vybudování protihlukových stěn. Není úkolem NSS, stejně jako krajského soudu, přezkoumat hlukovou studii z odborného hlediska, neboť nedisponuje odbornými znalostmi. Shodně s krajským soudem však dospěl k závěru, že hluková studie odpovídá zákonným požadavkům a přehledně srovnává úroveň hluku na několika místech stěžovatelovy nemovitosti, a to před stavbou dálnice a po ní. NSS tedy neshledal, že by hluková studie byla nezákonná.

[52] S hlukovou studií souvisí další stěžovatelova námitka týkající se pohody, resp. kvality bydlení.

III.E Námitka týkající se kvality prostředí

[53] Pro věc klíčový pojem „pohoda bydlení“, který obsahovala v § 4 odst. 1 a § 8 odst. 1 dnes již zrušená vyhláška č. 137/1998 Sb., ve znění účinném do 30. 12. 2006, byl nahrazen obsahově shodným pojmem „kvalita prostředí“ (srov. např. pozdější vyhlášku č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území). Stávající judikaturu vztahující se k pohodě bydlení je proto možné plně aplikovat i na pojem kvalita prostředí (viz rozsudek NSS ze dne 13. 9. 2019, č. j. 1 As 329/2018-66, bod 41). V rámci těchto neurčitých právních pojmů se posuzují i soukromoprávní námitky vztahující se k imisím (srov. § 89 odst. 6 a § 114 odst. 3 stavebního zákona, ve spojení s § 1013 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník), což potvrzuje ustálená judikatura Nejvyššího soudu (např. rozsudek ze dne 13. 12. 1999, sp. zn. 2 Cdon 1889/97, či rozsudek ze dne 5. 9. 2000, sp. zn. 22 Cdo 1150/99) a NSS (rozsudek ze dne 23. 4. 2008, č. j. 9 As 61/2007-52, č. 1602/2008 Sb. NSS).

[54] Pojem pohoda bydlení rámcově vymezil NSS v rozsudku ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116, č. 850/2006 Sb. NSS, tak, že „[p]ohodou bydlení nutno rozumět souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod.; pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech. Správní orgán při posuzování, zda je v konkrétním případě pohoda bydlení zajištěna, nemůže ovšem zcela abstrahovat ani od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, kterých se má stavba, jejíž vliv na pohodu bydlení je zkoumán, dotýkat; podmínkou zohlednění těchto subjektivních hledisek ovšem je, že způsob života dotčených osob a jejich z toho plynoucí subjektivní nároky na pohodu bydlení nevybočují

pokračování

v podstatné míře od obecných oprávněně požadovatelných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality.“

[55] Rozsudek NSS č. j. 9 As 61/2007-52 vymezil kritérium rozhodné pro posouzení, zda došlo, či nedošlo k zásahu do pohody bydlení. Rozhodným kritériem pro určení intenzity těchto účinků na okolí je tzv. „přípustná míra“, kterou je třeba rozumět míru přípustnou podle právních předpisů včetně ustanovení občanského zákoníku (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2001, sp. zn. 22 Cdo 2929/99). Jedná se tedy vlastně o neurčitý právní pojem, což v případě námitek vznesených ve stavebním řízení *de facto* znamená nutnost posuzování námitek tohoto typu vždy případ od případu, s ohledem na místní poměry. Dle výše uvedené judikatury Nejvyššího soudu totiž platí, že „*překračují-li imise míru přiměřenou poměrům, překračují vždy zároveň i přípustnou míru.*“

[56] NSS nepopírá, že stěžovatel bude ovlivněn stavbou dálnice, a to včetně hluku, který následně bude vycházet z jejího provozu. Podle hlukové studie však nepřesáhne hluk z dálnice hygienické normy a nebude ani výrazně větší, než je hluk, který v současnosti stěžovatel zakouší (viz výše bod [49]). Ačkoliv splnění zákonných kritérií a norem nemusí samo o sobě znamenat, že nedojde k obtěžování nad přípustnou míru, v projednávané věci NSS neshledal, že by kvalita bydlení byla omezena nad tuto míru. Stěžovatel netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, proč by se ho hluk v rámci hygienických limitů měl zvláště dotýkat. Z podmínek 17. a 18. územního rozhodnutí navíc vyplývá, že ve stavebním řízení bude znovu provedena hluková studie, s vyhodnocením hlukové zátěže z dopravy v denní a v noční době. Pokud bude ve stavebním řízení prokázáno, že hrozí hluk překračující hygienické normy, má být tato okolnost dále řešena např. vybudováním protihlukových stěn, jak stěžovatel navrhoval. NSS neshledal důvod, aby se zabýval obecnými internetovými články, na které stěžovatel odkázal v kasační stížnosti.

III.F Námitky týkající se seznámení se s podklady rozhodnutí a přezkumu závazných stanovisek

[57] Stěžovatel dále namítá, že ve veřejné vyhlášce ze dne 20. 12. 2022, která oznámila možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, nebylo uvedeno dodatečné hlukové posouzení, jež navíc nebylo ani součástí spisu. Došlo tak k porušení § 36 odst. 3 správního řádu, podle kterého nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

[58] NSS ověřil, že žalovaný dne 20. 12. 2022 veřejnou vyhláškou oznámil možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Tyto podklady v oznámení rovněž uvedl. Mezi podklady bylo uvedeno i závazné stanovisko Krajského úřadu Královéhradeckého kraje č. j. KUHK-6895/UP/2022 a závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví č. j. MZDR 11231/2022-9/OV ze dne 3. 8. 2022, které vychází z dodatečného hlukového posouzení. Možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí stěžovatel využil dne 12. 1. 2023, kdy přišel nahlédnout do spisu, a dne 23. 1. 2023 podal vyjádření k podkladům rozhodnutí. Ve svém vyjádření vznesl námitky jak k závaznému stanovisku Ministerstva zdravotnictví, včetně dodatečného hlukového posouzení, tak k závaznému stanovisku Krajského úřadu Královéhradeckého kraje.

[59] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009-65, č. 2063/2010 Sb. NSS, vyložil § 36 odst. 3 správního řádu tak, že jeho smyslem „*je umožnit účastníkovi řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí, tedy poté, co správní orgán ukončil*

shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci.“ Dodatečné hlukové posouzení bylo podkladem pro vydání závazného stanoviska Ministerstva zdravotnictví, které z něj vychází a obšírně jej cituje. Stěžovatel ve vyjádření polemizuje se závazným stanoviskem i se závěry dodatečného hlukového posouzení, které závazné stanovisko cituje, a nevznáší námitku, že se s ním nemohl seznámit. Není tedy zřejmé, jak měl být zkrácen na svých právech. Kromě toho nic nenasvědčuje tomu, že by dodatečné hlukové posouzení nebylo v době nahlížení do spisu jeho součástí. Ani této stěžovatelově námitce proto NSS nepřisvědčil.

[60] Jak správně poznamenal krajský soud, závazné stanovisko není rozhodnutím (viz např. rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150, č. 2381/2011 Sb. NSS). Postup jeho přezkumu vyplývá z § 149 odst. 7 správního řádu, podle nějž pokud adresát rozhodnutí podmíněného závazným stanoviskem nesouhlasí s obsahem tohoto stanoviska, své námitky vyjádří v odvolání proti rozhodnutí, které je jím podmíněno. V rámci odvolacího řízení se odvolací orgán obrátí na nadřízený správní orgán dotčeného orgánu, který napadené závazné stanovisko vydal. Nadřízený správní orgán může napadené závazné stanovisko potvrdit nebo změnit; zákon neumožňuje jeho zrušení. Tento postup nebyl účastníkům tohoto řízení neznámý, neboť jej využívali. Účelem tohoto postupu je posouzení odvolací argumentace dotčeným správním orgánem, který je na rozdíl od odvolacího orgánu nadán odpovídajícími odbornými znalostmi na konkrétním úseku výkonu veřejné správy (srov. např. rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009-63, č. 2167/2011 Sb. NSS). Úkolem odvolacího orgánu je posoudit, zda (revizní) závazné stanovisko reaguje na všechny odvolací námitky. Pokud tomu tak není, je namístě, aby v součinnosti se správním orgánem nadřízeným správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska zajistil doplnění revizního závazného stanoviska tak, aby mohl přezkoumatelně reagovat na všechny odvolací námitky, k jejichž zodpovězení jsou z hlediska věcné působnosti příslušné právě dotčené orgány. V případě trvajících nesouhlasů se závazným stanoviskem nadřízeného orgánu zbývá adresátu odvolacího rozhodnutí jeho přezkum u správního soudu.

[61] Krajský soud přezkoumal odvolací rozhodnutí, stejně jako přezkoumal zákonnost závazného stanoviska Ministerstva zdravotnictví ze dne 3. 8. 2022, a konstatoval, že toto závazné stanovisko i hlukové studie jsou v souladu se zákonem. Stěžovatel proti tomuto závěru nenabízí přesvědčivou argumentaci. Hluková studie byla vypracována v souladu s nařízením vlády č. 272/2011 Sb. a se zákonem o ochraně veřejného zdraví a vychází z nich. Dodatečné hlukové posouzení bylo zpracováno pro účely posouzení stěžovatelových odvolacích námitek proti závaznému stanovisku krajské hygienické stanice. Ministerstvo zdravotnictví v potvrzujícím závazném stanovisku ze dne 3. 8. 2021 uvedlo metodu výpočtu akustických hodnot a postup užitý v hlukové studii shledalo správným. Vyjádřilo se rovněž k užití metodě a akustickým výpočtům ve vazbě na stěžovatelův poukaz na technické podmínky TP-104. Závazné stanovisko musí být přezkoumatelné, musejí z něj být patrné důvody, pro které bylo přijato (viz např. rozsudek NSS ze dne 18. 2. 2020, č. j. 10 As 275/2018-102). Tyto podmínky byly splněny. NSS se tedy ztotožňuje s posouzením krajského soudu. Nad rámec uvedeného NSS uvádí, že stěžovatelův požadavek na zahrnutí meteorologických jevů, resp. specifík místa, nejspíše směřuje na možnost měření prostřednictvím 24hodinového měření hluku s dopravně inženýrským průzkumem v dané lokalitě. Taková možnost skutečně vyplývá z technických podmínek TP-104 schválených ve stanovisku Ministerstva dopravy ze dne 24. 11. 2016, č. j. 306/2016-120-TN/1. Uvedené

pokračování

stanovisko však zakotvuje pouze doporučení (formulace „bylo by vhodné“), nikoliv povinnosti.

[62] NSS proto shrnuje, že se stěžovatel s podklady rozhodnutí seznámil, uplatnil vůči nim i námitky, přičemž NSS neshledal, že by byl stěžovatel krácen na svých právech.

III.G Ostatní námitky

[63] Další stěžovatelova námitka směřuje k tvrzení žalovaného, že mohl uplatnit některé své námitky již ve fázi územního plánování, konkrétně při projednávání Zásad územního rozvoje Královéhradeckého kraje, z nichž vyplynulo umístění koridoru stavby. Uvedené žalovaný vyslovil při posouzení námitky pohody bydlení, konkrétně při posouzení poměrů na místě z hlediska stavebně-technických, a tedy zda je území umístěním stavby využíváno v souladu s cíli a úkoly územního plánování. Dospěl k závěru, že shoda využití je dána. NSS se stejně jako krajský soud ztotožňuje s tím, že námitky ohledně umístění koridoru pro stavbu dálnice jako veřejně prospěšné stavby měl stěžovatel primárně uplatnit v řízení o přijetí Zásad územního rozvoje Královéhradeckého kraje. Jejich uplatnění v územním řízení brání § 89 odst. 2 stavebního zákona, podle něhož se nepřihlíží k námitkám, které byly uplatněny v řízení o územním plánování. To však stěžovateli nebrání, aby v územním řízení brojil proti hlukové studii a dalším otázkám souvisejícím s kvalitou bydlení, neboť v rámci řízení o umístění stavby dochází k vyhodnocování různých vlivů stavby na její okolí, ať už jde o ochranu životního prostředí či hluk. Ostatně správní orgány se stěžovatelskými námitkami týkajícími se hluku zevrubně zabývaly a vycházely při hodnocení této otázky z několika závazných stanovisek.

[64] Dále stěžovatel poukazuje na zhoršenou obslužnost svých pozemků. Stěžovatel je vlastníkem několika pozemků v k. ú. X. Podle jeho názoru stavba dálnice rozdělí jeho pozemky na dvě části a vytvoří umělou překážku v terénu, kterou bude zamezen přístup k pozemkům z té strany, ze které bude dálnice vytvářet hradbu. Žalovaný podle něj pochybil, když obslužnost navázal na stávající uživatele pozemků a nikoliv na jejich vlastníka, neboť stěžovatel má v úmyslu své pozemky sám obhospodařovat.

[65] NSS ani této stěžovatelově námitce nepřisvědčil. Je pravda, že stavební úřad vyšel ze současné situace, kdy jsou pozemky sdruženy do jednoho dílu půdního bloku propachtovaného společností Zemědělská, a.s. Přesto byly navrženy účelové komunikace pro jejich obslužnost a také most. Dálnice skutečně bude zasahovat do stěžovatelových pozemků pouze v okraji (konkrétně u pozemku p. č. XA a XB) a bude zabírat celý pozemek XC, který je velmi malý. Dálnice pozemky stěžovatele nikde neprotíná, jak stěžovatel tvrdí, a nezpůsobí jejich nedosažitelnost přes hradbu, kterou vytvoří.

[66] NSS připomíná, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V době rozhodování žalovaného byly stěžovatelovy pozemky propachtovány a obsluhovány jako jeden celek, přitom ani v té době neexistovaly cesty ke každému pozemku. Není tedy chybou správních orgánů, že vycházely z tohoto právního stavu. Ke stěžovatelovu argumentu, že jeho syn již začal nějaké pozemky obhospodařovat, nemohl soud přihlídnout. Ostatně již v průběhu správního řízení byl stěžovatel informován o tom, že může dojít k vyvlastnění dálnicí zabraných „rohů“ jeho pozemků a že v rámci komplexních pozemkových úprav dojde k vybudování přístupové cesty, která umožní

napojení na stávající polní cestu. Tato nově vybudovaná polní cesta má lemovat dálnici a měla by umožnit všem vlastníkům pozemků dostat se na své pozemky. Kromě toho se NSS ztotožňuje s názorem krajského soudu, že již před stavbou dálnice není zajištěna dobrá obslužnost všech stěžovatelových (i okolních) pozemků, přičemž není povinností stavitele tuto obslužnost nyní vybudovat, tedy zlepšit stěžovateli obslužnost pozemků oproti současnému stavu. Stavbou dálnice tedy nedojde ke zrušení dosavadní cesty či zhoršení již tak špatné obslužnosti.

[67] Poslední stěžovatelova námitka se týká zásahu do prameniště a mokřadu Hajnického potoka. NSS se ztotožňuje s krajským soudem, že stěžovatel v žalobě dostatečně nespecifikoval, v čem se ho má údajný zásah do prameniště a mokřadu Hajnického potoka dotýkat, ani v čem má tento zásah spočívat. Prameniště Hajnického potoka se nachází u obce Výšinka, v těsné blízkosti komunikace I/37 a nikoliv v blízkosti záměru či stěžovatelových nemovitostí. Jak zaznělo v závazném stanovisku Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 20. 4. 2022, sp. zn. KUKHK-13888/ZP/2022, kterým krajský úřad potvrdil závazné stanovisko Městského úřadu Trutnov, odboru životního prostředí ze dne 4. 6. 2018, č. j. MUTN 50163/2018, „*od prameniště Hajnický potok pokračuje SV směrem, kde se blíží k hranici náspu budoucího dálničního tělesa, ale toto těleso nezasahuje. Posléze se vytrácí, tok vody neprobíhá jednoznačně soustředěným způsobem. Je patrné, že tato situace vyvstala v důsledku nedostatečné údržby vodního koryta, a i jeho přejezdy zemědělskou technikou. V důsledku toho v místě dochází k zamokření pozemků. Projektovanou přeložkou vodního koryta v délce 148 m dojde v podstatě k jeho uvedení do stavu, který umožní převádění vody z úseku od prameniště směrem k rybníku Přebytek. Nedojde tím k negativnímu ovlivnění vodních poměrů, pouze k určité nápravě současného stavu, kdy koryto vodního toku není schopno dostatečně plnit svou funkci.*“ Stěžovatel v žalobě na tato tvrzení nijak nereagoval, ani nepředestřel svoji argumentaci, v čem bude spočívat nezákonný zásah do Hajnického potoka a jak se ho dotýká. Tato námitka proto není důvodná. Jak bylo předestřeno výše, čím obecnější je žalobní či kasační námitka, tím obecnější je také její vypořádání ze strany soudu, neboť soudy nejsou povinny k tomu, aby aktivně domýšlely za stěžovatele jeho argumentaci. Stěžovatel není dotčenou veřejností podle § 3 písm. i) bod. 2 zákona o posuzování vlivů (tzv. spolky na ochranu životního prostředí) a jeho postavení v řízení se odvíjí od dotčení jeho práv v územním (navazujícím) řízení. Byl proto povinen tvrdit, jak se ho dotklo vytýkané pochybení. Pokud to neučinil, nemůže být se svou námitkou úspěšný.

I. Závěr a náklady řízení

[68] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek krajského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[69] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl na náhradu nákladů řízení právo, v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti.

[70] Osoby zúčastněné na řízení mají právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jim soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Jelikož

pokračování

soud osobám zúčastněným na řízení v této věci žádné povinnosti neuložil, nemají na náhradu nákladů tohoto řízení právo, přestože jejich přiznání OZNŘ I. ve svém vyjádření požadovala.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2024

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu